

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Sollicitudo animi, erga res quascunq[ue] siue infirmitates corporis, siue alioru[m] suspitiones, aut timorem vanum, vt sit maximoperè fugie[n]da.
Cap. XLV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Benignitas quanta erga cunctos seruanda sit: utque leto hilarique vultu omnia molesta excipienda sint à quolibet homine.

CAPVT XLIV.

SAepe monitus, sæpius es admonendus, ut omni qua potes violentia caueas, Opera obedientia & tristitia vllum signum in te appareat unde alius contristetur, aut quare peniteat quod te vocauerit. Cogita quod quicquid proximo facis, Christo facis. Noli ergo perdere meritum tuum, sed alacriter perfice cepta, nullam admittens discussionem vel tristitiã, ut in conscientia tua tu quoque possis consolari, quod hoc feceris, & alius non doleat (ut dixi) quod te in obsequium auxiliumve vocauerit. Quicquid enim tristis facis, aut turbulentus, atque inuitus, laborem quidem habes & grauamen, sed gratiam neque habes apud Deum, neque apud homines, quia inuitus facis. Secus tamen foret, si licet te sentias tristem atque inuitum, cogas tamen te ipsum ad faciendum quæ facienda sunt propter Deum, hoc est, ne pecces aut minus Deo placeas. Coge te semper ab intra ad dulcedinem & inuitam erga fratres. Quomodo tu non libenter haberes, quod aliquis tibi cum tristitia seruiret, imò pœniteret te quempiam huiusmodi vocasse, timeresque posthac in simili negotio ad eundem redire: ita tu quoque te alijs non inuoluntarium tristem ve exhibeas: sed eum interna sancta tristitia, id est, compunctione, recollectione, humilitate & sine leuitate. Ab extra hilaris, maturus & taciturnus esto, teque libenter impende cunctis fratribus, non tamen ingeras te non vocatum.

Solicitudo animi, erga res quas cuique siue infirmitates corporis, siue aliorum suspitiones aut timorem vanum, ut sit maximopere fugienda.

CAPVT XLV.

STude ut inter Deum & cor tuum nihil mediet. Cogita quod tu solus sis, & Dominus. Quando aliud incidit, tunc dic in corde: Nihil est eiusmodi. Solus Dominus est in cuius conspectu sto, qui me videt, amat, & seruat. Item: Non est seculum. Non est hoc vel illud &c. Cum nulla re disputare expedit aut contendere, sed simpliciter abijcere, ne curæ, phantasiæ, suspitionesque incidat. Pro nulla re penitus sollicitudo, anxiae cura est viro perfecto habenda. Pro nullo item corporali est defectu tristandum, sed curam tuam omnem in Dominum iactes, & ipse te entriet. Ipse tibi necessaria, ipse salutaria providebit, tantum credas confidasque tu illi & in pace eidem seruias. Porro si conscientia te

vrgeat postulare aliquid, quod ex statutis non debetur (quamdiu enim sanus es, aliud præ cæteris in congregatione constitutis petere non debes) semel bisve (vt supra monui) petas. Si datur, cum gratiarum actione in Dei suscipias nomine. Si verò negatur, dissimulatur ve, haudquaquam indigentiam carentiamve tuam alijs dicas, ne in ignominiam incidat, aut fratrum detractionem is qui negauit. Nullo enim modo te contristari propterea oportet, sed Deo te committere. Tuum fit de quocunque homine in simplicitate cordis bene sentire, atque quod factum est, ex Dei crede prouidentia id tibi accidere, propterea quod aliud fortasse non expediret tibi. Deoque magis acceptum fit vt hac te careas quàm vt habeas, atque idèd ipse, non homo petitionem tuam impediuit. Quando cogitatio aut timor incidit, quod oporteat te deserere conuentum propter infirmitatem, cogita in corde respondendo. *Quamdiu vn. cascintilla fortitudinis seu valetudinis est in corpore meo, non desinam seruire Domino meo. Si sanus, sanus si infirmus, infirmus eidem seruiam. Bone Iesu, tu scis quod ego nihil possum. Quomocunque mecum feceris, totum bonum est: saltem ex culpa mea in seruitio tuo non deficiam. Quomocunque, quocunq; modo mihi euenire permiseris, mihi eueniat, tantùm vt tibi fideliter seruiam, hocq; pacto tibi placeam. In oculis quoq; tuis ita existam, qualè me esse secundùm perfectissimùm tu sanctissimùm cordis beneplacitùm velles. In choro aut alio labore fatigatus, dic in corde. Ecce in hoc loco aut in hoc labore permanebo, & moriar propter Dominum meum, qui pro me in cruce affixus sine vlla sustentatione, aut consolatione stetit. Non egrediar nec recedam, donec præ lassitudine ad terram cadam. Adiuua me possim. Domine Iesu Christe Grandis superbia est, si in aliqua vel pro aliqua re hominem timeas, vbi Deum non times. Fortasse enim idèd Deum non times, quia induruit cor tuum ad suscipiendam verecundiam. Au: idcirco fortasse homines, vbi Deum non times, metuis, quia opus quod fecisti bona conscientia & intentione recta putas factum, quam vtique in abscondito nouit Deus. Homo verò secundùm exteriora tantum iudicat, vnde times scilicet ne is hoc factum tuum male interpretetur, neve de te malè sentiat, ne se tibi comparet vel præponat, ne reuerentiam solitam subtrahat, & in alijs quoque quibus antea de te edificatur, iam dubitare incipiat. Oh superbia multas tibi generat cogitationes, quia non vis modicum confundi, nec vilis sed gloriosus reputari. Si aliquid feceris, vel dixeris, vel aliquid tibi acciderit coram alijs, quod in oculis duntaxat est hominum reprehensibile, si times inde fratrem tuum scandalizari, discute cogitationem tuam, & conscientiam tuam examina: quia ferè semper eiusmodi oritur cogitatio ex superbia, aut pro vana gloria. Cogita quod hoc idem quod tu fecisti vel dixisti, alius fecerit, & interroga te, an etiam tunc doleres, adeoque timeres ne fortasse fratrum intuentiumve quispiam scandalizetur. Si enim ex charitate, ne frater scandalum patiat, formidas, & que in alienis, atque in tuis negotijs id times. Sed vereor, vt rarò id tunc timeres, aut doleres; imò nihil curares. Verbi enim gratia: Si fortè falso aut vero tibi in conspectu alterius vel aliorum improperearetur quod sub psalmo vel aliquo versu, vel lectione obdormisses, prima cogitatio tua esset, quod hoc nõ deberent mēiri, vel iudicare false, aut coram alijs id tibi verecundo non deberet obijci. Ecce superbiã, quando eorū verba coram Deo nihil tibi nocere, sed prodesse vehementer possunt, siue innocens, siue reus fueris. Dolens quod ille alius, qui tibi obiectum hoc vicium audierit, inde sit*

Infirmi quo se solati debeant.

Fatigato in opere Dei quid cogitandum.

Timere homines & non Deum quare fit superbia.

Scandali timorem sepius nasci ex superbia.

scanda-

scandalizandus. At reuera hoc tantum lædit te, quia non vis te iudicari, vel negligens reputari, vel despici & cætera. Aut fortè si reus es, putas tamen quod non debeat in conspectu aliorum tibi hoc obijci, quia scandalizantur: quanto magis si innocens es, non deberet dici, unde scandalum times? O iterum superbiam, non times scandalizari alios, sed metuis te confundi, minorarique in reputatione aliorum. Tunc enim alium scandalizasti, quando ex te sumptit occasionem peccandi. Ecce dicatur, quia dormierit alius ille vel ille frater in choro. Nunquid cogitas vel times intra te dicens, heu, heu, alij fratres hoc audientes scandalizabuntur? Ex hoc igitur intelligis, quòd non aliorum scandalum, sed tuam confusionem superbissimè times. Post hac amplius non timebis cogitationes, suspitiones, vel iudicia aliorum: sed nec cogitabis quòd de te alij sic vel sic cogitent. Secundum quòd tibi faciendum iuxta Deum videtur, ita facio. Recurre semper ad testimonium conscientia, siue malè siue benè feceris, & secundum hoc doleas, vel gratias agas Deo. Omnem confusionem, hominum quemururationem super te venientem, quæ non ex culpa tua accidit & cuius occasio præter tuam accidit voluntatem, puta quia tu causa siue autor non fuisti, vt turbatio murmuratiove fieret; illam inquam confusionem, murmurationemque debes tacendo simpliciter, aut modestissimè parcissimèque excusando libenter ac patienter portare. Quicquid homines fratresve tui de te dixerint, modo conscientia tua non reprehendat te, nec tu illis scandalum dederis, imperturbatus audias. Interpretentur ipsi sicut homines, & quomodo volunt. Humilitatem tu non debes perdere per superfluas excusationes. Nam si scandalum aliunde non ex te venerit, puta vel ex eorum displicentia, vel suspitione indebita in rebus modicis, non occupes animum tuum, quomodo iudicetur. Suapte enim facilitate qua nascuntur, peribunt quoque huiusmodi scandala seu turbationes alienæ, idque maximè per dissimulationem, patientiam & silentium. Verbi gratia: Silentium temperandum est cum serenitate in vultu, & benignitate in verbo, sicubi necesse fuerit loqui, quo tollas suspitionem, ne in te seruetur silentium indignationis aut rancoris. Itaque si silentij studiosum atque nihilominus serenum atque benignum quis te mutum appellauerit, aut aliquo cognomine alio probroso te spreuerit, nihili æstimes. Perseuera in tuo proposito bono, quasi non intelligens tui contemptum. Vide tamen ne verba (vbi fas est loqui) necessaria neges, aut respondere recuses: quin potius quæ dicenda sunt, quam breuiter quamque humiliter ac dulciter potueris, proferas. Quid stulte sollicitaris & times de futuris, de gelu, deque defectu? &c. Quando dicit tibi cogitatio, quòd gelu & frigore offuses, & pedes intumescant &c. Responde: Sicut Domino placet, ita fiat. Siue sani simus, Domini sumus, siue infirmi fuerimus, Domini sumus. Suspitiones fratrum proximorumve quorumcunque non timeas, si à malo, si à specie quoque mali abstinueris. Non habes proximorum tuorum corda in manibus. Erras vehementissimè, si putas posse omnes aut excusationibus placari, (quamuis in rebus sic fieri debeat grauibus, quo conscientia tua excusetur, vt scandali lapidem amoueas, hoc est, vt ei qui fortasse pusillus, scandalizatur, rationem reddas (aut blanditijs persuaderi, vt non suspicentur obloquenturve contra te mala. Proinde quicquid tibi faciendum est, facio: quicquid omittendum omitee.

Confusiones aut murmuraciones quomodo portandæ.

suspitiones alicui quando non sint timendæ.

Palliano
non debe-
mus nos vel-
le excusa-
re.

Sentiât vnusquisque quod velit, iudicet quomodo velit, modo quod facis non sit malum, nec mali speciem habeat. Itaque timore suspitionum istarum haud quaquam vtrius simulationibus, palliationibus colorationibus-sophisticisque responfionibus (vt solent quidam non absque ignominia) sed quod sincere factum est, sincere confitearis. Maior etiam laus sequitur culpam (preferim si non est scandalosa,) quamuis secreta sit, humiliter confiteri, quam palliationibus, quibus eandem excuses, vti.

Puritas cordis quibus modis acquiratur, custodiaturque: quenam illam maculent, cogitationibus item ingruentibus nociuis quomodo obfistendum.

CAPVT XLVL

Cordis custodia diligentiſſime obseruanda quæ.

COr tuum nulla re studeas occupare, nulla inquinare, quæ tuo proposito non conducit. Vigila quæm diligentissimè pœces super custodia cordis tui. In illa enim tibi erit salus. Quamobrem nihil exeat cor tuum, nihil intret nisi diligenter ante discussum, an ex Deo veniat, & an in Deum promoveat illum enim ames, quæras intendasque. illum solum in corde tuo possideas, illum teneas intra te clausum, colligatis atque retētis sensibus tuis ac viribus. Tu quoque cogitationes tuas immergas clausasque teneas in vulnere lateris Iesu Christi. Ibi te immerge, ibi quiesce, ipsumq; in te quiescere cupientē deuotns recipe. Carnalibus obscenistis tā imaginationibus quā cogitationibus incidentibus, curre ad piissimam virginem Mariam, dicens: *Aue Maria castissima, adiuua me.* Initio mox vbi senseris occurrere obscenas imagines & cogitationes, ostia cordis præcludere, & cum detestatione ad aliud, maximè ad Deum, te conuerte. Quæcunque obscena illicita, occiosave ad cordis tui ostium pulsauerint, & ingressum cupientes, cum indignatione contemne hocque contemptu, antequam locum in corde recipiant, eas reprime. Noli etiam postea reuocare ad memoriam ea quæ inciderunt, aut quæ incidere atque cogitari voluerunt, ne in pace perdas, quod bello tenuisti. Ah nihil in cellam tecum introducas non sanctum, sed omnia antequam cellam intraueris, foris remoue, vt non tam in corporis quam cordis solitudinem, cella introiens, te recipias. Homo stans in aliqua cogitatione, si inopinato tunc accidat aliquid, scilicet rumor, strepitus, sonusve insolitus, statim dimittit vel obliuiscitur illius quod in corde tractabat, & arrigens aures, aulculat ad hoc quod foris accidit, & cætera. Sic quando in corde tuo sentis cogitationes falsas, vel aliquid quo velis carere, tunc subito propone tibi aliud licitum sanctūve (vt sunt vulnera Christi passioque eiusdē & huiusmodi) in quo te figas, & verte prioribus dorsū, quasi eorundē penitus oblitus. Illud verò quod tibi proposuisti, fortiter aspice, donec primum euanescat. Si vere velis proficere, tunc deberes te totum ab omnibus tibi non necessarijs, & ad quæ conscientia te non ligat, abstrahere, totumque te ad Deum conuertere, & studiosè in omnibus inuestigare quæ sit voluntas eius beneplacens & perfecta. Quam vbi cunque cognoueris

Cogitationes illicitas quomodo excludenda.

Rom. 12.